Norul de argint de Ovidiu Bufnilă

Într-o zi a venit un nor de argint. S-a uitat la mine și m-a întrebat cât e ceasul. Norul nici n-a zis mersi. S-a dat mai încolo și a început să înfulece o bucată de cer.

Eu am răbdat cât am răbdat și i-am zis să se liniștească și să lase cerul în pace pentru că o mulţime de oameni au nevoie de el.

Norul nici nu s-a sinchisit de mine, ba mai mult, s-a lăudat că o să înfulece și soarele și luna și întreg Universul pentru că așa avea el chef.

Eu m-am înfuriat rău de tot și l-am pocnit zdravăn de tot cu vâsla pentru că tocmai pescuiam în golful albastru din Puerto Pico. Norul a început să urle ca din gură de șarpe și a stârnit un stol de albatroși imperiali, care au venit într-un suflet să vadă despre ce este vorba.

A venit și un pilot cu un bimotor și a coborât din spaţiu Gunar Gunarovici, care tocmai testa o rachetă intergalactică de mare putere. S-au pus cu toţii pe capul meu și m-au forţat să cer scuze norului zicând una, alta despre libertatea de expresie.

Eu le-am arătat că cerul e mușcat bine de tot, dar norul a zis că eu am făcut-o pentru că aș fi fost supărat pe iubita mea din Molina Măr că nu mă mai iubește și că nu mă mai dorește.

Albatroșii imperiali l-au crezut pe cuvânt. M-au dus cu toţii la închisoarea din Togai ca să mă răcoresc niţel și să nu mai mănânc cerul. Guvernatorul din Togai a venit să mă vadă stârnit fiind de soţia lui, care era o bârfitoare și o fitilistă. Unul dintre paznicii închisorii m-a lămurit. Femeia se iubea pe ascuns în fiecare noapte cu norul de argint pentru că voia să rămână grea cu el ca să nască bărbatul care v-a salva lumea de toate păcatele și de toate relele.

O prostise norul!

Cum stăteam și priveam ce mai rămăsese din cer, norul s-a bâţâit prin fata ferestruicii și mi-a zis nu știu ce și mi-a arătat nu știu ce. M-a întrebat cât e ceasul și eu m-am întrebat de ce era așa de grăbit.

Vine sfârșitul lumii, mi-a zis norul plin de importantă.

Am strigat după gardieni, dar se duseseră cu toţii în grădina închisorii acolo unde stătea să nască soţia guvernatorului.

Nu e salvatorul! am strigat disperat. E anticristul! Am început să plâng.

Au venit niște nori de zăpadă care au înghiţit norul de argint și

care au dărâmat zidurile închisorii pentru că tocmai auziseră strigătul meu.

Au venit și niște nebune de femei și ne-am bătut cu zăpadă și a venit și o moașă care a zis că soția guvernatorului a murit și noi am aprins o lumină și am hoinărit prin ninsoare și ne-am minunat de cele tainice ale lui Dumnezeu.